

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOURS A DIJOURS

HUELGA per tot arreu: a la Corunya, a Vigo, a Oviedo, a Cádiz, a Sevilla, a cents punts més de la nació. Els únics que no estan en huelga son els civils que manejan els mausers, especialment a la Corunya, com si treballessin a preu fet. En Sagasta está qu' esclata de satisfacció. Sembla que tement que s'ferís els metjes li van recomanar las sangrias, y ell que sí las fa aplicar als treballadors que s'declaran en huelga. Y son tan bons els resultats que li produheixen, que sembla que ha dit:—Conech que cada día m torno més jove, porque cada día tinch el puny més fort.

Diumenje va efectuarse l'elecció de senadors.

Per lo que respecta a Barcelona els cacichs varen reviscolarse guanyant en tota la línia. Se feren seus els quatre que corresponen a la provincia, ítem més el de las Económicas de Amichs del País y el corresponent a la Universitat. Els sabis catedráticos y ls doctors de totes las facultats, per complaire al govern, derrotaren a un dels pochos sabis de veras que tenim a Espanya, al ilustre Dr. Cajal. Aixó sols demostra lo que pot esperarse dels intellectuals de alguna figura, sempre que s tracti de la regeneració de la patria.

A pesar de tot, per l' especial composició del Senat, que conta un gran contingent de senadors per dret propi, el govern quedarà en minoria en l' alta Cámara. De 360 senadors que forman el conjunt no tindrà més que 170 adictes.

Mes aixó que sembla una dificultat insuperable, deixarà de serho, dat que 'ls dos compares de la política per sota má s' entenen, especialment quan se tracta d' escorxar al país.

Y sino ja veurán com mentres els uns fan corre l' ganivet els altres tiran de la pell.

Per legitimar els escándols electorals, en Sagasta que no acaba may la picardia, ha trobat un medi molt cayo, com es el de procurar que figurin en la comissió de actas tots els jefes de las minorias, passant porque ocupi la presidencia de la mateixa l' insigne Pi y Margall.

Aixó a primera vista sembla un gran rasgo de imparcialitat, pero en el fondo no es més que una mala treta del home del tupé.

O sino vejemho. ¿Quántas actas brutas se haurán presentat al Congrés? ¿Dugas, tres, quatre dotzenas? No crech que n' hi haja més. Donguem per sentat que la comissió d' actas obrant escrupulosament las anul·li totas ¿qué li será al govern perdre dos, tres ni quatre dotzenas de diputats, dat que tots els de las actas brutas siguin adictes? ¿Qué li farà al govern, si a pesar de aqueixas anulacions li quedarà encare una immensa, abrumadora majoria?

No son las actas brutas solament las que s' haurían de sotmetre al examen y decisió definitiva de la comissió, sino las eleccions en general, intolerables y asquerosas per la gran pressió qu' en ellas ha exercit el govern, per las coaccions que ha realisat, pels medis il·lícits que ha fet valer, fins a quedar amo absolut del camp, en la immensa majoria dels districtes. Cert qu' en ells no hi ha hagut protesta, pero es porque no hi ha hagut lluyta, y no hi ha hagut lluyta porque l' govern no l' hauria consentida.

Aquí está l' bou que l' govern intenta fer passar per bestia grossa ab l' aquiescencia y l' assentiment dels jefes de las minorias.

Sotmeti sino la seva campanya electoral a la seva investigació y al seu judici, y s' veurá ben clar com aqueixas Corts mereixen més que cap altra de las anteriorment reunidas, aquell dictat qu' en Sagasta aplicá a una d' ellas: «Avans deshonradas que nascudas.»—PEP BULLANGA

La sequestrada de Poitiers

BLANCA MONNIER, al poch temps de haver ingressat al Hospital.

(D' una fotografia.)

EL CRIM DE POITIERS

l'entament.

La víctima de tanta inhumanitat, Blanca Monnier, conta avuy 52 anys: ne tenia, donchs 27 quan vá ser tancada, poch temps després de la mort del seu pare. Era una noya guapa, vivarata, aixerida. De

prompte vá desapareixer, y sa mare y son germá esplicavan la seva ausencia pretenent qu' era víctima de una enfermetat mental y que havia sigut portada a una casa de curació. Mes tart, sempre ab l' excusa de qu' estava malalta no la veyá ningú. Per fi tot-hom la vá olvidar.

La mare de Blanca, rica, casi millonaria, era en la ciutat molt considerada. Son fill Marcelo havia sigut sub-prefecte y era reconegut com el jefe principal del partit catòlich de Poitiers. Concurrent a actes del culte y a professons, y membre de un sens fi de associacions benéficas, se l' tenia per un home pulcre y de una conducta intaxable. Desde que s' casá ab una senyora espanyola, vivia en una casa situada davant per davant de la que ocupava la seva mare; pero ni un sol día deixava de visitar aquesta, ahont permaneixia l' infelís reclosa, a la qual veyá molt sovint, sense enterirse.

Una vella criada, avuy ja morta, era l' encarregada

de portar la repugnant gasofia a Blanca, y durant molts anys y sempre, callá com un mort. Marcelo Monnier se valgué de la influencia que tenia pera ferli concedir una medalla per una associació benéfica.

La Sra. Monnier hagué per últim de pendre criadas novas, y aquestas foren las que compadesudas de aquella pobra víctima, esbombaren la noticia per la ciutat. El procurador de la República, no sense tenir que véncer las grans resistencias que li oposaren mare y fill, practicá un registre en la casa, descubrint l' amagatall, ahont Blanca Monnier anava consumintse.

Consistia el local en un petit aposento pudent, infecte y sense llum. L' única finestra estava herméticamente tancada ab una cadena y un candau. Sobre un miserable jas jeya l' infelís Blanca, tota plena de crostas, de bruticia y de insectes repugnants. Apenas tenia forma humana, ab la pell enganxada als ossos, las unglas llargas, els cabells embullats y enganxats com si fossen de feltre. Estava com alelada y no sabia com respondre a las preguntas que li dirigian. No pesava mes que 20 kilos.

Fou conduhida al Hospital, ahont vá recobrantse lentament gracias als exquisits cuidados que se li prestan; pero excita un gran condol, aquell cos casi sense sanch, aquella ánima poch menos que morta, després de vinticinch anys continous de reclusió, de abandono y de crueltats.

La seva mare y l' seu germá sigueren conduhits a la presó. Fou precis lliurarlos del furor del poble que pretenia linxarlos. Y a pesar de tot simulan una gran tranquilat, com si l' crim espantós que han comés no tingués res de particular.

La mare s' tancá a la banda dihent que a casa seva feya lo que li donava la real gana sense que ningú tingui dret a ficars' hi per res. En quant al fill se defensa dihent qu' ell no podía oposarse a la voluntat materna; y quan li preguntan com no s' horrorisava al veure l' estat de la seva germana respon qu' es molt curt de vista y que no hi sent de nas per quals motius quan la visitava no la veyá, ni percibía tampoch la pudó que del tugiuri s' exhalava.

La justicia s' afanya en descubrir els móvils del horrendo delict. Fundadament se sospita que la reclusió de Blanca tingué per causa el proposit d' evitar que contragués matrimoni, emportantse'n al casarse la part que li corresponia de la fortuna de son difunt pare.

Sols al mal instint de una cobdicia desenfrenada pot atribuhirse que una mare y un germá, tan aixuts de cor com amichs de alardejar a totes horas de sos sentiments religiosos, poguessen consumir l' espantós delict de tenir enterrada en vida a una pobra noya que res els hi havia fet, fentli passar per espay de 25 anys y sense commoures ni un sol instant els sufriments mes horrendos produhits per l' aislamiento, la fam y l' abandono sobre un pilot d' escombrerías plé de menjansa y de insectes repugnants.

J.

VELL Y SANGUINARI

ER lo mateix que D. Práxedes avants de ser ministre, vá ser conspirador y barricadero, avuy no mira trevas cada vegada que se li ofereix ocasió de resoldre una de las tituladas qüestions d' ordre públich.

Massa que ho diu el refrán: «No hi ha pitjor cunya que la

de la mateixa fusta.»

